

РЕШЕНИЕ

№ 4568

гр. София, 29.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря Б.В.И.П.

като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20221110207676 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на Н. А. М., ЕГН *****, срещу Наказателно постановление № 21-4332-012897/25.06.2021 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания "глоба" в размер на 2000 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 месеца за извършено административно нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, изразяващо се в това, че на 13.06.2021 г., около 17:59 часа, в гр. София, по бул. "Сливница", с посока на движение от ул. "Адам Мицкевич" към ул. "Хайдут Сидер", управлява собствения си лек автомобил "XXXXXXXXXXXX", и на 10 м. след кръстовището с ул. "Кукуш" при извършена проверка, водачът отказва да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техни анализи с техническо средство „Drug Test 5000 ARLK 0001“ и не е изпълнил предписание за химикотоксикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози.

В жалбата се сочи, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно поради неправилно и превратно тълкуване на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения.

Конкретно се поддържа, че в случая не са налице всички елементи от фактическия състав на твърдяното административно нарушение, а в АУАН и НП не е представена в пълнота развилата се фактическа обстановка.

По посочените съображения се счита, че нарушението е несъставомерно от обективна и субективна страна и се иска отмяна на атакуваното наказателно постановление.

В съдебното заседание жалбоподателят Н. А. М., редовно призован, се явява лично. В дадения ход по същество моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено по изложените в жалбата съображения.

В съдебното заседание административнонаказващият орган, редовно призован, не изпраща процесуален представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

От събраните писмени и гласни доказателства, съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

Жалбата на Н. А. М. срещу Наказателно постановление № 21-4332-012897/25.06.2021 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, е подадена в законоустановения срок и от лице, което има право на жалба, поради което е процесуално допустима.

Съдът, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, в контекста на събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбата на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира, че не са налице основания за неговата отмяна или изменение. Съображенията на съда за това са следните:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

На 13.06.2021 г. около 17:59 ч. по бул.“Сливница“, с посока на движение от ул.“Адам Мицкевич“ към ул.“Хайдут Сидер“, жалбоподателят Н. А. М. управлявал собствения си лек автомобил "XXXXXXXXXXXXX".

При изпълнение на служебните си задължения на горепосоченото място и на 10 м. след кръстовището с ул.“Кукуш“, полицейски екип при ОПП - СДВР в състав – свидетелят В. Р. В. и Ивайло Аврамов Сотиров, спрели за извършване на проверка процесния лек автомобил. При проверката била

установена самоличността на водача на автомобила – Н. А. М., с ЕГН *****. Св. В. Р. В. – на длъжност мл. автоконтролър в СДВР ОПП, предложил на водача на лекия автомобил да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство "Drug Test 5000", но последният отказал. Във връзка с последното на въззивника М. бил издаден талон за медицинско изследване № 080395 с отбелязване, че следва да се яви във Военно-медицинска академия в указания срок от 45 минути след връчване на талона срещу подпис. Жалбоподателят подписал талона за медицинско изследване, но не се явил в указаното лечебно заведение, за да даде кръв за анализ.

За констатациите от извършената проверка свидетелят В. Р. В. съставил против водача на лекия автомобил Н. А. М. АУАН серия G A № 441049/13.06.2021 г., в който квалифицирал установеното нарушение по чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП. Актът бил предявен и връчен на нарушителя, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал без възражение.

На място било иззето и свидетелството за правоуправление на МПС на водача.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не било депозирано писмено възражение срещу констатациите в АУАН GA № 441049/13.06.2021 г.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление № 21-4332-012897/25.06.2021 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, жалбоподателят бил санкциониран на основание чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП с "глоба" в размер на 2000 (две хиляди) лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

Препис от наказателното постановление бил връчен срещу подпис на жалбоподателя на 01.06.2022 г., който в законоустановения срок депозирал жалба срещу последното, инициирала настоящото производство.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК вр. чл. 84 ЗАНН – АУАН GA № 441049/13.06.2021 г, талон за медицинско изследване № 080395, справка – картон на водача, Заповед №

8121к - 13180/23.10.2019 г., Акт за встъпване в длъжност 29.10.2019 г., и Заповед № 8121-3-515/14.05.2018 г. на министъра на МВР за определяне на длъжностните лица от МВР за съставяне на АУАН, Заповед № 513з-8953/25.11.2016 г. на Директора на СДВР, справка от централната база на АИС – КАТ за собствеността на лек автомобил с рег. № XXXXXXXXXX, както и от гласните доказателствени средства, събрани чрез разпит на свидетеля – актосъставител В. Р. В..

От показанията на св. В. Р. В. се установяват обстоятелствата по извършената проверка, направените фактически констатации, в това число - че водачът на МПС е бил спрян за извършване на полицейска проверка, в хода на която отказал да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотични вещества, след това на същия е издаден и връчен срещу подпис талон за медицинско изследване, както и съставянето на АУАН. Съдът извърши внимателна преценка на тези гласни доказателствени средства, като намери, че същите са обективни, логични и поначало непротиворечиви, от тях се установяват констатираните обстоятелства при проверката, твърдяното нарушение с неговите фактически характеристики, както и обстоятелствата по съставянето на АУАН. Показанията на свидетеля В. представляват пряк източник на доказателствена информация, доколкото същият като актосъставител е възприел възпроизведените от него в административнонаказателното производство фактически обстоятелства, като съдът се довери на показанията му и ги кредитира изцяло.

Приобщените към доказателствените материали писмени доказателства са относими към случая, като същите спомагат за цялостно и пълно изясняване на обстоятелствата по процесния случай, вкл. и за проверка на гласните доказателства по делото, и затова съдът постави същите в основата на доказателствените си изводи.

Предвид изложеното, възприетата от съда и описана по-горе фактическа обстановка, установена на първо място от презумптивната доказателствена сила на АУАН, въведена изрично с разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, показанията на св. В. и приобщените писмени доказателства, не беше оборена от страна на жалбоподателя.

С оглед спецификата на производството и на защитащите обществени отношения при нарушения по ЗДвП е въведено изключение от общите

правила за доказването в административнонаказателния процес, като доказателствената тежест е разместена - в тежест на жалбоподателя е да обори констатациите в АУАН, които до доказване на противното се считат за верни. В настоящия случай, въпреки дадената му възможност, жалбоподателят не е ангажирал по делото доказателства, който да опровергават доказателствената сила на констатациите в АУАН.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирано лице срещу подлежащ на съдебен контрол административнонаказателен акт, и в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, с оглед на което жалбата се явява процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, в настоящото производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т. е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи, в рамките на тяхната материална и териториална компетентност. При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете, визирани в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчване на АУАН и НП на жалбоподателя.

Вмененото във вина на въззивника Н. М. нарушение е описано ясно и съдържа всички елементи от обективния си състав и съответстващата му правна квалификация, с което по никакъв начин не се ограничава правото на защита на нарушителя, респ. възможността му да разбере фактическите и правни рамки на обвинението и адекватно да организира защитата си, което в действителност е сторил. Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на издадения санкционен акт, поради което и всички възражения на въззивника в противоположния аспект не могат да бъдат споделени.

По същество на нарушението съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП – "Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лева".

Съгласно трайната съдебна практика, нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП въвежда, както позитивно правно правило за поведение, така и предвиждащата се санкция за нарушаването му. Също така трайно се приема в съдебната практика, че нормата съдържа няколко алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях, но е възможно в условията на кумулативност да бъдат извършени и няколко от формите на изпълнителното деяние.

От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в нея съюз "или" следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елементи от фактическия състав за възникване на отговорността на дееца, а последващи довършването на деянието обстоятелства, водещи до отпадане наказуемостта и противоправността на извършеното, подобно на хипотезите на чл. 18, ал. 3, б "б" НК /отказ от довършен опит/ или чл. 292, ал. 1, т. 2 НК /в която хипотеза лице, извършило лъжесвидетелстване се отказва пред надлежния орган от своите неверни показания до влизане на присъдата или решението в сила и преди да е възбудено срещу него наказателно преследване за това/.

На извод, че нарушението при първата от въведените в чл. 174, ал. 3

алтернативи е довършено със самия отказ да се извърши проверка с техническо средство, навежда и разпоредбата на чл. 3 от Наредбата, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка, едновременно с издаване на талона за медицинско изследване, а е ноторно известно, че АУАН няма как да бъде издаден за деяние, което не представлява административно нарушение.

АУАН очертава нарушението, с неговите съставомерни признаци от обективна и субективна страна, както и фактите, сочещи на връзката между инкриминираното деяние и лицето, сочено като нарушител. Срещу тези факти нарушителят трябва да се брани. В този смисъл, посочването на всички съставомерни признаци на вмененото нарушение в АУАН, съответно в НП се явява същностен елемент от правото на защита на нарушителя. Гарантирането на правото на защита на нарушителя изисква същия да бъде запознат с фактическите рамки на нарушението още в началото на административнонаказателното производство, т.е. към момента на съставяне на АУАН, като очертаването на тези фактически рамки на по-късен етап - на етапа на събиране на доказателства в хода на започнало съдебно следствие, не санира пропуска тези обстоятелства да бъдат предявени на нарушителя с АУАН.

На следващо място, както вече се посочи, АУАН очертава предмета на доказване в административнонаказателния процес, което означава, че административнонаказателната отговорност на лицето, сочено като нарушител може да бъде ангажирана, само ако обстоятелствата, посочени в АУАН, се докажат в хода на съдебното следствие и могат да се субсумират под състава на определено нарушение. От сочения принцип следва, че отговорността на нарушителя не може да бъде ангажирана въз основа на съставомерни обстоятелства, които са разкрити в хода на съдебното следствие, но които не са посочени в АУАН.

Съотнесени към конкретиката на настоящия казус, посочените принципни положения индикират, че АУАН и НП отговарят на императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН за посочване на съставомерните фактически обстоятелства.

Въз основа на установената фактическа обстановка настоящият състав приема, че жалбоподателят Н. А. М., в качеството си на водач на МПС, не е

изпълнил задължението си по чл. 174, ал. 3 ЗДвП да оказва съдействие на компетентните държавни органи по установяване на релевантни за ситуацията обстоятелства, сред които безспорно попада и проверката за управление след употреба на алкохол и наркотични вещества.

Съставът на нарушението включва изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно бездействие.

От субективна страна, деянието е извършени виновно, при пряк умисъл, тъй като нарушителят, в качеството си на правоспособен водач на МПС е съзнавал своите собствени задължения и тези на контролните органи, но е извършил неправомерен отказ да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, без да е налице уважителна причина за това (в какъвто евентуален случай, субективната страна би била предмет на по-детайлно обсъждане, в съответствие с изложената конкретика). В подкрепа на последният извод е и обстоятелството, че на въззивника М. е бил надлежно връчен талон за медицинско изследване (в жалбата не се излагат твърдения за авторството на подписа в графа "Водач на МПС", поради което и проверка в тази насока не е била предприемана).

В конкретния случай от жалбоподателя не са изложени твърдения, не са ангажирани и доказателства същият след съставяне на АУАН да се е подложил на химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, въпреки връчения му срещу подпис талон за медицинско изследване, описан както в АУАН, така и в НП.

От гореизложеното следва, че по делото остана недоказано наличието на последващи изключващи отговорността на дееца обстоятелства, поради което съдът намира, че в конкретния казус е осъществен от обективна и субективна страна съставът на нарушенията по чл. 174, ал. 3, пр. 1 и пр. 2 от ЗДвП. В случая е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП, което не представлява процесуално нарушение, още по – малко пък съществено такова, което да доведе до отмяна на атакуваното НП.

Следва да се отбележи, че в АУАН и в диспозитива на НП е посочено и цифрово кое точно предложение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е нарушено от

жалбоподателя, като непосочването му в обстоятелствената част на НП не пречатства жалбоподателят да разбере за какво точно е санкциониран. Още със съставянето на АУАН, с който се образува административнонаказателното производство и се повдига административното обвинение, жалбоподателят е бил наясно точно за коя хипотеза на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП се ангажира отговорността му. Повдигнатото административно обвинение е за нарушението, което жалбоподателят безспорно е извършил и за което е санкциониран. Това, че е описано още едно нарушение, за което обаче не е наложено наказание, не може да опорочи установеното такова и санкционирано надлежно нарушение.

Кумулативно предвидените от закона наказания за това нарушение са в абсолютно установен размер, поради което за съда не съществува възможност да ревизира същите.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че изключителната обществена опасност на нарушенията по чл. 174, ал. 3 ЗДвП произтича от това, че същите не само се явяват предпоставка за избягване на евентуална наказателна отговорност по чл. 343б, ал. 1 НК и чл. 343б, ал. 3 НК, но и крият потенциален риск от значително засягане на обществените отношения, гарантиращи безопасността на транспортната дейност, живота и здравето на участниците в движението, което и обуславя необходимостта от обществена нетърпимост към тях.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

При този изход на правния спор и на основание чл. 63д от ЗАНН разноси се дължат в полза на АНО, който не е поискал своевременно присъждането на такива, поради което и съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-4332-

012897/25.06.2021 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с което на Н. А. М. са наложени административни наказания "глоба" в размер на 2000 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 месеца за извършено административно нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съдия при Софийски районен съд: _____